

Ad Fundum.

Aan de noordkant van het polderdorpje Kalderveen ligt het Sterremeer met zijn vele uitlopers en poeltjes. Dikke rietkragen en wilgenbosjes onttrekken het aan het gezicht van wandelaars die er trouwens nauwelijks komen en als je geen belangstelling hebt voor de vissport zal je het meer ook niet opzoeken maar wij komen er al jaren.

En “ wij “ zijn vier snoekvissers die onszelf de weinig verrassende clubnaam “ *de Hobbel* “ hebben aangemeten.

In herfst en winter treffen we elkaar om de veertien dagen op de vroege zondagmorgen in het cafeetje van Bolle Driekus, waar het ruikt naar het bier en sigarenrook van de vorige avond.

Het is een echt bruin dorpscafé waar Driekus, een model kroegbaas, al een pot verse koffie heeft klaar staan.

En “ ons “ dat zijn; Gerard, Klaas, Manus met de bijnaam Piggelmanus vanwege zijn tengere postuur, en ikzelf. De jongens noemen mij altijd “ De Meneer “ omdat ik een Haags accent heb en dat klink nogal bekakt. Na het gebruikelijke bakkie nemen we ieder een roeibootje dat in het slootje achter het café altijd keurig verzorgt droog en schoon voor ons klaar ligt.

Het is onze gewoonte om een knappe snoek, zeg van boven de 80 cm, in de bootbun te bewaren en hem aan het einde van de dag, bij terugkeer in de haven, aan de clubleden te laten zien en daarna weer netjes in het kraakheldere polderwater terug te zetten. De grootste snoek van die dag wordt wel eerst door Driekus op de foto gezet en vervolgens bijgeschreven in zijn viscafé-logboek. Het kost de dagkampioen daarna wel een rondje Jägermeister.

In de loop der jaren is er slechts eenmaal een snoek langer dan een meter (103 cm) boven water gekomen waarvan ik de gelukkige vanger was. Een echt kanjersnoeken meertje is het dus niet maar we vangen met grote regelmaat ons snoekje en de schitterende omgeving plus het vismaten gezelligheidsgevoel maakt dat deze traditie al jaren lang bestaat.

De dag wordt na het gebruikelijke borreltje afgesloten met een

eenvoudige maaltijd die Greta, de vrouw van Driekus, voor ons klaar maakt. Een paar bomvolle kommen dikke snert of een flink bord boerenkool-stamppot met worst of, ook niet verkeerd, heerlijke hutspot met een bal gehakt en vette jus.

Dat gaat er bij ons, na zo'n dag op het water, altijd in als " Gods Woord in een ouderling. "

Eigenlijk is dit alles wat er over onze club valt te vertellen maar begin vorig seizoen roeit er 's ochtend een ons onbekende oudere man het meer op. Hij komt met zijn bootje bij ieder van ons even langszij om zich voor te stellen. Erg sympathiek natuurlijk.

- " Detmar. Cornelis Detmar is de naam," en hij voegt er aan toe, - " Notaris in ruste. "

Zijn visspullen zijn dik in orde en gloed nieuw. Dat zie je met één oog opslag. Een prachtige Fairplay hengel met Mitchell molen uit de bekende Amsterdamse winkel van Jan Schreiner.

Zijn kleding is opvallend. Haast chique te noemen. Een lange bruine leren jas. Een bijpassende Schots geblokte wollen das en breed gerande hoed met stormbandje onder de kin.

Einde visdag schuift hij bij ons tafeltje aan met als binnenglijder een rondje Jägermeister dat natuurlijk bevorderlijk werkt op het spraakwater. We ontdekken al snel dat hij behalve een beschaafde kerel ook beschikt over een gezellige babbel.

Hij vertelt dat hij zich wat ging vervelen na zijn pensionering en van zijn arts het advies had gekregen om te gaan vissen.

Nou leek hem uren stilzitten en turen naar een rood dobberpuntje niet helemaal zijn stijl dus werd het de snoekvisserij. Lekker rustig roeiend in beweging zijn. De vis zo zelf opzoeken. Een heerlijk actieve bezigheid dus. Dat was het Schreiner advies geweest en die man wist waarover hij het had.

Deze dag is het zijn eerste poging geweest en al heeft hij niets gevangen het is hem uitstekend befallen.

We feliciteerden hem van harte met zijn hobby keuze en deze eerste aanzet waarna hij als dank voor onze bijval nogmaals een rondje regelt.

De volgende maanden is hij steeds van de partij.

Wel geen echt lid van " de Hobbel " maar toch.

Hij ging er al doende meer en meer bijhoren.

Opvallend is dat hij ondanks zijn prima uitrusting nooit wat vangt maar desondanks altijd vrolijk en positief blijft.

- “ Geduld is een schone zaak vrienden, “ is na zo’n visloze dag steevast zijn motto. - “ Mijn tijd komt nog wel. “

Dan blijft hij een paar maal weg. Vreemd. Eerlijk gezegd missen we hem. Aan het weer kon het niet gelegen hebben want dat was steeds prima geweest.

Het raadsel wordt opgelost door een dame die in de namiddag hetcafé van Driekus opzoekt en verteld de dochter te zijn van meneer Detmar. Hij revalideert momenteel van een tamelijk ernstige hartoperatie die urgent moest plaatsvinden. Hij kampte namelijk al een paar jaar met een hartprobleem. Iets dat hij ons nooit verteld heeft.

Het is eind februari. Een mooie windstille en wat mistige dag die de afsluiter van dit snoekseizoen voor ons gaat worden.

Meneer Detmar, die we onderling intussen “ de Edelachtbare “ zijn gaan noemen, gek als we zijn op bijnamen, is voor het eerst weer van de partij.

Hartelijk handen schudden en natuurlijk informeren we belangstellend naar zijn gezondheid waarop hij ons meedeelt dat deze de goede kant opgaat met de instructie erbij dat hij er verder niet over wil praten.

- “ Er is al ellende genoeg op deze wereld en we gaan nu heerlijk snoeken heren, ik heb er zin in, “ is zijn dwingend einde verhaal.

We drinken onze koffie op en nemen onze bootjes.

Het is rond vijf uur en het begint al te schemeren als we één voor één binnen komen en ieder voor zich bestelt zijn eerste borreltje want er zijn vandaag helaas geen “ bun-snoeken “ gevangen.

Bij de tweede bestelling valt het ons pas op dat de Edelachtbare nog niet terug is, terwijl de duisternis nu toch rap invalt.

Rond zes uur gaan Gerard en Klaas samen het water op om poolshoogte nemen en een half uurtje later houden wij het ook niet langer meer uit en gaan ongerust naar het haventje om te zien waar ze blijven.

We horen in het donker de piepende roeiriemen als ze er aankomen.

Ze hebben het bootje van meneer Detmar met een touw op sleep.

Hij ligt languit bewegingloos over de bun en roeibanken.

– “ Bel als de sodemieter een ambulance,” zegt Gerard, “ want het is foute boel. “

Dat blijkt wel want als de ambulance-mensen hem op een brancard naar de auto dragen is hij al niet meer in leven.

Terug in het café drinken we de borrel waar we erg aan toe zijn maar die niet vrolijk maakt.

En dan vertelt Gerard ons het paradoxale verhaal.

Tenminste... paradoxaal als je het betreft op meneer Detmar 's bekende einde visdag gezegde : “ Mijn dag komt nog wel.”

Ja, ze hadden hem gevonden midden op het Sterremeer.

Hij lag voorover in zijn boot en reageerde nergens op.

Zijn molen was helemaal aflopen. Die hebben ze toen maar binnen gedraaid en dat ging nogal zwaar. Planten ? Vuil ?

Er zat een grote snoek aan de lijn. Een zéér grote snoek. Een kanjer.

Te diep geslikt en het arme dier bloedde flink uit zijn kieuwen.

Ze hadden de lijn afgeknipt en het monster in de bun gelegd.

Terug zetten had helaas geen zin meer. We zijn met elkaar naar buiten gegaan om het beest bij het licht van een zaklamp te bekijken en op te meten.

We geloofden het eerst niet. Eén meter vijftwintig.

Behalve dat Driekus hem op de foto zet laat hij de vis vakkundig prepareren en installeert het machtige beest met de bek vervaarlijk geopend boven de bar.

Het volgend seizoen heffen we, aan het einde van onze eerste visdag, met elkaar het glas voor een passend in memoriam aan meneer Detmar.

Driekus maakt het ontroerend officieel als hij met zijn blik strak op de kanjer snoek gericht zegt:

- “ God hebbe zijn ziel. “

_ “ Amen, “ zegt Piggelmanus toepasselijk en zonder het afgesproken te hebben slaan we ons glaasje in een teug naar binnen. Ad Fundum.

Rien Faasse 1 maart 2018

